

at de inden 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden er naaet op til 60 Aars Alderen, ogsaa kan komme til at nyde den Fordel, at de straks kommer ind under Alderdomsunderstøttelsen efter de nye Regler. Det vil blive en Regel, som ogsaa for Kommunerne vil betyde noget økonomisk; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan følge det ærede Medlem fra Mariager, naar han mener, at vi maa gaa til at lægge en Del af Udgiften over paa Statskassen, for der er ikke Tale om her at komme ind paa nogen som helst Forandring i Kommunens Udgifter, der er kun Tale om, at den Hjælp, de paagældende faar, kan i Fremtiden ikke faa Fattighjælps Virkning overfor de blinde. Dette kan imidlertid ikke involvere, at man med det samme siger, at Staten bør tage sin Del af Udgiften. Det er et Spørgsmaal for sig, i hvilken Udstrækning Staten skal tage sin Del af de Byrder, der tidligere som Fattighjælp har paahvilet Kommunen, og jeg vil henstille, at det Spørgsmaal ikke bliver sammenkoblet med det andet. Efter hvad der er sagt, kan det maaske endda have sine Vanskeligheder at faa det trukket igennem. Lad os tage det, der ligger for. I saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) i, at det er rigtigt ikke altid at slaa en Sag op til noget meget stort, men at tage det simple, let overskuelige, men for de paagældende meget betydelige Fremskridt, der ligger i Lovforslaget, som det er.

H. P. Hansen: (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg troede, jeg havde sagt tilstrækkelig tydeligt, at mit Parti ikke i dette Tilfælde vil holde paa, at der til Afholdelse af de Udgifter, som maatte flyde af denne Lov, skulde ydes Statshjælp. Jeg har kun peget paa, at Kommunernes Udgifter specielt i Henhold til § 61 efterhaanden er blevet saa store, at det mange Steder næsten er umuligt at dække dem med de Skatter, der kan udskrives. Jeg maa her i Tilslutning til, hvad jeg sagde før, udtale, at naar vi i den Kommune, jeg tilhører, i det kommende Aar sandsynligvis kommer op paa en Skat paa mellem 12 og 13 pCt., er Grænsen for, hvad den enkelte Kommune kan bære af Byrder, som man fra Lovgivningens Side lægger over paa den, naaet. Men vi gør, som sagt, fra Socialdemokratiets Side ikke Fordring paa, at denne Sag tages op ved dette Lovforslags Behandling.

Idet jeg henvender mig til den højt-

×

ærede Indenrigsminister, skal jeg udtale, at det er os ganske umuligt at fravige Forlangendet om Udvalgsnedsættelse i denne Sag. Jeg ved jo udmærket godt, at den højtærede Indenrigsminister til enhver Tid vil fortolke denne Lovbestemmelse paa den mest humane Maade, men jeg har saa mange Aars Erfaring i Administration af Understøttelsessager, at jeg ved, hvad det er for Folk, vi faar med at gøre, naar vi ude i Kommunerne skal trække Reb, om jeg saa maa sige, om, hvem der har Forsørgelsespligten. Der sidder ude omkring i Landet mangan en lun Sogneraadsformand — og „lun“ er efter den højtærede Konseilspræsidents Definition det samme som „klog“, altsaa saa mangan en klog Sogneraadsformand —, som udmærket godt forstaar, hvad der ligger i en Lovs Ord, og det kan saa ganske fortræffeligt lade sig gøre, naar man skal anvende § 61, at pege paa, at de Udgifter, som ikke har Fattighjælps Virkninger, er kun de Beløb, som Fattigvæsenet yder direkte til den blinde. Man vil nemlig sige, at hvis det havde været Mening, at Udgifterne til den blindes Familie ikke skulde have Fattighjælps Virkninger, vilde man have indsat den samme Bestemmelse, som findes i Lov 10. Maj 1912 § 9. Man vil slutte ud derfra, man vil lave Juristeri af Sagen, og jeg er sikker paa, at Amterne og Ministeriet vil faa en overordentlig stor Mængde Skrivelser at besvare, hvis vi ikke allerede nu gør § 61 saa klar, at der slet ingen Tvivl kan være om, at den Understøttelse, der ydes til en blind Forsørgers Kone eller Børn, ikke skal have Fattighjælps Virkning. Det er ganske nødvendigt at faa dette tilføjet, og det er ogsaa nødvendigt, at det i Loven bliver angivet, ikke blot, som det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) sagde, hvorledes man skal stille sig overfor dem, der, naar de er 60 Aar, har Ret til Alderdomsunderstøttelse, men ogsaa, hvorledes man har at forholde sig, naar Forsørgelsespligten gaar over fra een Kommune til en anden. Disse Spørgsmaal maa nødvendigvis klares under en Udvalgsbehandling. Paa den anden Side skal jeg love, at der ikke fra mit Partis Side skal blive gjort noget som helst Forsøg paa at trække Sagen i Langdrag; tværtimod, vi skal bestræbe os for, at dette Forslag føres igennem saa hurtigt som muligt.

Naar det ærede Medlem fra Viborg (Ferdinand Nielsen) udtalte, at der ikke kunde være Tale om saa store Summer som dem, jeg omtalte første Gang, jeg havde Ordet, idet jeg sagde, at denne Lov vilde koste Kommunerne cirka $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vil jeg